(PO) MAJEROVSKÝ KAŠTIEĽ, s.r.o., IČO 36517267

Majerovce 3, 09409 Majerovce

Uznesenie

Dátum vydania: **17.6.2026**
Dátum zverejnenia: **01.07.2026**
Zverejnený v OV č.: **1/1**

Autor oznamu: **Okresný súd Prešov**
Spisová značka: **2K/21/2025**
ICS: **8125210043**
Vydal: **JUDr. Július Tóth**
Vydal FN: **predseda senátu, sudca spravodajca**
Odoslal: **Okresný súd Prešov**

Dlžník/Úpadca: **MAJEROVSKÝ KAŠTIEĽ, s.r.o.** IČO 36517267, , Majerovce 3, 09409 Majerovce, Slovenská republika

Navrhovatelia: **MAJEROVSKÝ KAŠTIEĽ, s.r.o.** IČO 36517267, , Majerovce 3, 09409 Majerovce, Slovenská republika **Jana Seidlová, JUDr.** , Švábska 43, 08005 Prešov, Slovenská republika **Finančné riaditeľstvo SR, Daňový úrad Prešov** IČO 42499500, , Hviezdoslavova 7, 08001 Prešov, Slovenská republika

Predmet rozhodnutia: Uznesenie o odvolaní proti rozhodnutiu o zastavení konania z dôvodu, že nie sú predpoklady pre vedenie konkurzu

Spôsob rozhodnutia:

Druh: Uznesenie

Hlavička:
Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Mareka Kotoru a JUDr. Lucie Baňackej, PhD., v právnej veci navrhovateľa - veriteľa: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad Prešov, so sídlom Hviezdoslavova 7, 080 01 Prešov, IČO: 42 499 500 proti dlžníkovi: MAJEROVSKÝ KAŠTIEĽ, s.r.o., so sídlom 094 09 Majerovce 3, IČO: 36 517 267, zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova č.20, 040 01 Košice, IČO: 35 514 892, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 5. februára 2026, č. k. 2K/21/2025-100 v napadnutom rozsahu III. výroku a o odvolaní odvolateľa: Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou, Rázusova 128, 093 18 Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 5. februára 2026, č. k. 2K/21/2025-100, takto

Rozhodnutie:
I. P o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Prešov z 5. februára 2026, č. k. 2K/21/2025-100 v napadnutom III. výroku.

II. Odvolacie konanie vo vzťahu k odvolaniu odvolateľa z a s t a v u j e.

III. Dlžníkovi p r i z n á v a proti navrhovateľovi a odvolateľovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie:
1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol takto:

I. Konkurzné konanie vedené na majetok dlžníka zastavuje.

II. Vracia navrhovateľovi preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu vo výške 1.500,- eur zložený dňa 29.1.2024 na účet tunajšieho súdu pod D19 Preddavky na predbežného správcu - položka 8 /2024.

III. Dlžníkovi priznáva nárok na náhradu trov konania proti navrhovateľovi v rozsahu 100%.
2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že podaním doručeným súdu prvej inštancie 4.12.2025 navrhovateľ - veriteľ sa domáhal, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. V návrhu uviedol, že voči dlžníkovi eviduje pohľadávky v celkovej výške 79.159,50 eur a zároveň označil aj ďalších veriteľov dlžníka - Sociálna poisťovňa.

3. Uznesením č. k. 2K/21/2025-27 zo dňa 9.12.2025, zverejneným v Insolvenčnom registri dňa 9.12.2025, súd začal na návrh veriteľa konkurzné konanie voči dlžníkovi.

4. Dlžník vo vyjadrení k návrhu doručeným súdu prvej inštancie 19.1.2026 nesúhlasil s rozhodnutím vo veci vyhlásenia konkurzu bez nariadenia pojednávania. Zároveň dlžník v prílohe predložil zoznam záväzkov, z ktorých vyplývajú záväzky vo výške 21.577,54 eur. Dlžník uviedol, že nemal ani nemá bankový účet a stav hotovosti je 250,- eur a predpokladá, že všetky záväzky budú uspokojené do 90 dní.
4.1. Dlžník považoval návrh na vyhlásenie konkurzu za šikanózny.
4.1.1. Tvrdil, že je vlastníkom nehnuteľností, ide o národnú kultúrnu pamiatku. V prospech navrhovateľa je na liste vlastníctva zriadené záložné právo, ktorému predchádza záložné právo v prospech Ministerstva hospodárstva SR. Dodal, že zápis záložného práva je však obsolétny, nakoľko Ministerstvo hospodárstva vystavilo kvitanciu o zániku záložného práva a teda navrhovateľovi nič nebránilo v tom, aby svoju pohľadávku, ktorú si uplatňuje v konkurze, vymohol prostredníctvom daňovej exekúcie.
4.1.2. Dlžník poukázal na to, že hodnota nehnuteľností niekoľkonásobne prevyšuje pohľadávku veriteľa a dodal, že ďalej predpokladá spoluprácu so spoločnosťou RELAX MK, s.r.o., s pomocou ktorej budú záväzky uhradené.
4.2. Dlžník zdôraznil, že proti navrhovateľovi konkurzu vedie súdne konanie na Správnom súde v Košiciach, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia navrhovateľa, ktorý má zároveň voči dlžníkovi postavenie správcu dane, ktorým dlžníkovi bol nepriznaný nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2015 vo výške 210.650,72 eur.
4.2.1. Dodal, že predmetné konanie je vedené na Správnom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Sf/27/2025 a o žalobe dlžníka v ňom doposiaľ nebolo rozhodnuté. Dlžník zároveň poukázal na to, že navrhovateľ podal návrh na vyhlásenie konkurzu 4. decembra 2025, pričom dňa 16. septembra 2025 bol v označenom konaní na Správnom súde v Košiciach vyzvaný na vyjadrenie k správnej žalobe dlžníka. Navrhovateľ sa k správnej žalobe vyjadril podaním zo dňa 10. decembra 2025.
4.2.2. Tvrdil, že navrhovateľ svojim návrhom na vyhlásenie konkurzu sa snaží vyhnúť prípadnému dôsledku neúspechu v správnom súdnom konaní.

5. Navrhovateľ v následných vyjadreniach mimo iného uviedol, že návrh na vyhlásenie konkurzu bol zo strany navrhovateľa podaný výlučne z dôvodu, že dlžník si dlhodobo a opakovane neplní vo vzťahu k navrhovateľovi (ale aj iným veriteľom) svoje splatné peňažné záväzky. Podľa názoru navrhovateľa si dlžník zamieňa dôsledky vlastnej platobnej neschopnosti s údajnou šikanou zo strany veriteľa. Samotné uplatnenie zákonného práva veriteľa podať návrh na vyhlásenie konkurzu nemôže byť považované za šikanózne, najmä, ak sú na strane dlžníka splnené zákonné predpoklady úpadku, ktoré v danom prípade nepochybne splnené sú.
5.1. Tvrdil aj to, že dlžník si zamieňa pojmy majetok a platobná schopnosť. Rovnako tomu je aj v prípade jeho námietky, že navrhovateľ mal a mohol vymôcť svoju pohľadávku/pohľadávky prostredníctvom daňovej exekúcie. Tento argument je, rovnako ako aj ostatné jeho argumenty uvedené v jeho vyjadrení, právne irelevantný. Podľa ustálenej judikatúry veriteľ nie je povinný vyčerpať všetky individuálne prostriedky vymáhania, aby mohol podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Konkurzné konanie je zákonným riešením úpadku dlžníka a slúži na kolektívne uspokojenie viacerých veriteľov dlžníka, nie len na individuálnu exekúciu jednej

pohľadávky. Okrem toho, samotná skutočnosť, že pohľadávka/pohľadávky veriteľa neboli dlžníkom uhradené v lehotách ich splatnosti, potvrdzuje platobnú neschopnosť dlžníka, a to bez ohľadu na existenciu ich zabezpečenia, prípadne možnosti uspokojenia veriteľa v rámci exekučného konania. Mal za to, že dlžník sa týmto argumentom snažil preniesť zodpovednosť za vlastnú platobnú neschopnosť na veriteľa, čo nie je prípustné.

6. Dlžník dňa 28.1.2026 doručil súdu podanie, prílohou ktorého bolo potvrdenie Union zdravotnej poisťovne, a. s. zo dňa 23.1.2026, ktorým potvrdzuje, že neeviduje nedoplatky, ďalej potvrdenie Dôvery zdravotnej poisťovne, a.s. zo dňa 26.1.2026, ktorým potvrdzuje, že neeviduje nedoplatky, potvrdenie Daňového úradu Prešov zo dňa 26.1.2026 spolu so zoznamom daňových nedoplatkov.
6.1. Na pojednávaní konanom dňa 29.1.2026 dlžník predložil potvrdenie Sociálnej poisťovne o tom, že Sociálna poisťovňa eviduje pohľadávky - poistné vo výške 61.831,42 eur, pokuta vo výške 33,30 eur a penále 57.401,90 eur. Zároveň predložil dlžník výpis z účtu o úhrade 61.831,42 eur.

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 2, § 13 ods. 1, § 19 ods. 1 a 2, § 196 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR) a § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 zákona číslo 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v tomto konaní nebola preukázaná platobná neschopnosť dlžníka.
8.1. Poukázal na to, že navrhovateľ vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu označil za ďalšieho veriteľa dlžníka s pohľadávkou 90 dní po lehote splatnosti Sociálnu poisťovňu. Dlžník predložil súdu Potvrdenie o stave osobného účtu zo dňa 28.1.2026, z ktorého súd prvej inštancie zistil, že dlžník má daňové nedoplatky na daniach v celkovej výške 34.107,98 eur, pričom ide v celej čiastke o sankcie a pokuty, nie o istinu. Istinu dlžník uhradil. Dlžník sa zároveň odvolával na tzv. daňovú amnestiu - generálny daňový pardon, ktorého podmienky dlžník splnil. O tom svedčí aj vyjadrenie navrhovateľa - veriteľa na pojednávaní, kde uviedol, že daňová amnestia by sa mala na dlžníka vzťahovať v rozsahu 21.596,50 eur, naďalej však budú existovať sankcie vo výške 12.511,- eur. Z uvedeného dôvodu je pohľadávka navrhovateľa v celom rozsahu sporná a dlžník ju neuznáva.

9. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR IV.ÚS 244/2018-15 a dodal, že aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je teda len ten veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti. Na prípadné sporné pohľadávky súd neprihliada, nakoľko v tomto štádiu konania musí veriteľ disponovať len takou pohľadávkou, o ktorej nemožno pochybovať. Navrhovateľ je povinný svoju pohľadávku osvedčiť natoľko, aby nebolo potrebné o existencii jeho pohľadávky viesť rozsiahle dokazovanie. Otázka preukázania alebo nepreukázania spornej pohľadávky musí byť vždy predmetom samostatného sporového konania, pričom konkurzný súd nemôže viesť v rámci konkurzného konania rozsiahle dokazovanie vo veci preukázania právneho základu, výšky pohľadávky, ktorej spornosť sa v konaní namieta (tomuto zodpovedá aj uznesenie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2014).

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade spornosti označených pohľadávok nemôže v rámci tejto fázy konkurzného konania vykonávať rozsiahlejšie dokazovanie na zistenie ich oprávnenosti, iba okrem iného vyhodnotiť, či dlžník v prípade týchto pohľadávok osvedčí ich spornosť. Ak je teda pohľadávka navrhovateľa - veriteľa sporná, nie je aktívne legitimovaným na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že otázka preukázania alebo nepreukázania spornej pohľadávky musí byť vždy predmetom samostatného sporového konania.
10.1. Súd prvej inštancie zo súdneho spisu zistil, že takéto konanie, ktorého predmetom je pohľadávka, ktorú navrhovateľ označil v návrhu, v súčasnosti prebieha a prebiehalo už aj v čase, keď bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu; predmetné konanie je vedené na Správnom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Sf/27/2025, pričom doposiaľ nebolo právoplatne ukončené. Zároveň navrhovateľ - veriteľ aj dlžník pripustili možnosť daňovej amnestie, ktorá by sa vzťahovala na záväzky dlžníka voči navrhovateľovi - veriteľovi.

10.2. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že dlžník v prípade pohľadávky navrhovateľa osvedčil jej spornosť.

11. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o vrátení navrhovateľom zaplateného preddavku na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu podľa ustanovenia § 13 ods. 1 ZKR, ktorý v tomto konaní nebol použitý.

12. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že dlžníkovi priznal nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi v rozsahu 100%, nakoľko dlžník mal vo veci plný úspech, keďže súd nevyhlásil na majetok dlžníka konkurz, ale konkurzné konanie zastavil.

13. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, a to v rozsahu napadnutého III. výroku.
13.1. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že dlžník mal vo veci plný úspech, keďže súd nevyhlásil konkurz a zastavil konkurzné konanie. Dôvodil, že uvedený záver súdu prvej inštancie bol založený na formalistickom výklade zásady úspechu vo veci a nebol zohľadnený skutočný dôvod zastavenia konania, ani procesné správanie účastníkov konkurzného konania.
13.1.1. Tvrdil, že úspech vo veci nemožno mechanicky stotožniť s tým, že súd nevyhovel návrhu (na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka) v jeho pôvodnom znení alebo že konanie bolo zastavené. V prípade zastavenia konania bez meritórneho rozhodnutia je nevyhnutné skúmať, či zastavenie konania bolo dôsledkom nedôvodnosti návrhu, alebo či bolo vyvolané následnou zmenou skutkového stavu spôsobenou správaním jednej zo strán.
13.1.2. Zdôraznil, že v predmetnej veci nedošlo k zastaveniu konkurzného konania z dôvodu, že by návrh na vyhlásenie konkurzu bol od počiatku nedôvodný. Poukázal na to, že ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu existovali splatné a neuhradené pohľadávky navrhovateľa, rovnako tak aj ďalšieho veriteľa, pričom dlžník bol s plnením uvedených pohľadávok v zákonom predpokladanom omeškaní. Zdôraznil, že navrhovateľ preto postupoval v súlade so zákonom, keď podal návrh na vyhlásenie konkurzu, keďže existoval objektívne odôvodnený predpoklad platobnej neschopnosti dlžníka. Za tejto situácie nemožno konštatovať, že návrh bol podaný nedôvodne alebo predčasne. Naopak, návrh bol priamym dôsledkom zákonom definovaného stavu omeškania dlžníka.
13.1.3. Dodal, že skutočnosť, že dlžník následne po začatí konkurzného konania svoje záväzky uhradil, nemôže zmeniť právne posúdenie dôvodnosti návrhu ku dňu jeho podania, ani založiť záver o plnom úspechu dlžníka v konaní. Ak by sa prijal výklad použitý súdom prvého stupňa, znamenalo by to, že každý dlžník, ktorý si nesplní svoju zákonnú povinnosť, prinúti veriteľa podať návrh na vyhlásenie konkurzu a následne pod hrozbou vyhlásenia konkurzu dlh uhradí, by bol považovaný za plne úspešnú stranu s nárokom na náhradu trov konania.
13.2. Uviedol aj to, že zmyslom § 255 ods. 1 CSP nie je sankcionovať stranu, ktorá uplatnila svoje právo dôvodne, ale rozložiť procesné náklady podľa toho, ktorá strana bola vo veci materiálne úspešná. Materiálny úspech v konaní nemožno priznať strane, ktorá bola ku dňu začatia konania v omeškaní so splnením zákonnej povinnosti a ktorá túto povinnosť splnila až následne, po začatí konania.
13.2.1. Poukázal pritom na osobitnú povahu konkurzného konania. Tvrdil, že návrh na vyhlásenie konkurzu nie je nástrojom sankcie, ale zákonným prostriedkom ochrany veriteľa v situácii úpadku dlžníka. Ak dlžník po podaní návrhu splní svoju povinnosť a tým odstráni dôvod pre ďalšie vedenie konania, nemožno z toho vyvodzovať, že bol v konaní úspešný. Skôr ide o situáciu, keď samotné konkurzné konanie splnilo svoj preventívny a ochranný účel.
13.3. Poukázal na to, že výklad prijatý súdom prvej inštancie by viedol k systematicky neudržateľnému výsledku - dlžník, ktorý si riadne a včas neplní povinnosti, by bol zvýhodnený oproti veriteľovi, ktorý zákonným spôsobom uplatnil svoje právo. Takýto výklad by bol v rozpore so zásadou spravodlivosti a so všeobecnou zásadou, že nikto nemôže ťažiť zo svojho vlastného protiprávneho konania.
13.4. Navrhovateľ zároveň uviedol, že akceptuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konkurzného konania, nemôže však súhlasiť s odôvodnením rozhodnutia uvedeným v odseku 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

13.4.1. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, súd prvej inštancie pri skúmaní hmotnoprávnych podmienok pre vyhlásenie konkurzu vychádzal z prednesu účastníkov konania, ako aj z predložených listinných dôkazov, ktoré však podľa názoru navrhovateľa vyhodnotil nesprávne.
13.5. Dôvodom pre zastavenie konkurzného konania bolo podľa odôvodnenia súdneho rozhodnutia strata aktívnej legitimácie na strane navrhovateľa, ku ktorej podľa názoru súdu došlo, resp. malo dôjsť z dôvodu spornosti pohľadávky, ktorú veriteľ (v pozícii navrhovateľa) označil vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a ktorá by mala byť podľa odôvodnenia uvedeného v odseku 21. odôvodnenia predmetom samostatného sporového konania vedeného na Správnom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Sf/27/2025 (konanie nie je dodnes ukončené). Navrhovateľ nesúhlasil s takýmto odôvodnením zastavenia konkurzného konania, pretože sa nezakladá na pravde.
13.5.1 Poukázal na to, že predmetom konania vedenom na Správnom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Sf/27 /2025 je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy - rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101660993/2025 zo dňa 30. apríla 2025, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu (dlžníka) a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov sp. zn. 101688699/2024 zo dňa 13. júna 2024, ktorým správca dane určil rozdiel v sume nadmerného odpočtu 210.650,72 eur, t. j. znížil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2015 zo sumy 212.439,72 eur, na sumu 1.789,00 eur. V uvedenom prípade sa nerozhoduje o pohľadávke veriteľa-navrhovateľa voči dlžníkovi, ale naopak o domnelej pohľadávke dlžníka voči navrhovateľovi. Uvedené súdne konanie dlžník vedie vo vzťahu k navrhovateľovi paralelne s konaním na Okresnom súde Prešov o návrhu na vyhlásenie konkurzu a nie je /nebolo prekážkou pre uplatnenie práva veriteľa podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak sú splnené zákonné podmienky úpadku. Podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu nepredstavuje obchádzanie správneho súdneho konania, ani snahu navrhovateľa (v pozícii správcu dane) vyhnúť sa jeho výsledku. Ide o účelovú konštrukciu dlžníka, ktorá nemá oporu v zákone.
13.6. Navrhovateľ poukázal na to, že v návrhu na vyhlásenie konkurzu podanom dňa 4.12.2025 označil a preukázal časť svojej pohľadávky proti dlžníkovi vo výške 11.177,30 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2015, vyplývajúcej z rozhodnutia č. 100628690/2018 zo dňa 27.3.2018. Predmetná pohľadávka bola uhradená dňa 26.1.2026, t. j. po začatí konkurzného konania. Je teda nepochybné, že spornou nie je pohľadávka, ktorú navrhovateľ označil vo svojom návrhu na vyhlásenie konkurzu a ktorej spornosť mal dlžník podľa názoru súdu osvedčiť v konaní (táto pohľadávka bola uhradená). K strate aktívnej legitimácie na strane navrhovateľa došlo z iného dôvodu ako je uvedené v odseku 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a to z dôvodu aktivity na strane dlžníka spočívajúcej v úhrade pohľadávky.
13.7. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom III. výroku zmenil tak, že dlžník nemá voči navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania, prípadne žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

14. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala odvolanie aj Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou (ďalej len odvolateľ), a to v celom rozsahu.
14.1. Odvolateľ tvrdil, že dlžník uhradil odvolateľovi pohľadávku iba čiastočne, pričom odvolateľ naďalej eviduje proti dlžníkovi pohľadávku vo výške 57.435,20 eur a rovnako navrhovateľ naďalej eviduje proti dlžníkovi pohľadávku vo výške 12.511,00 eur, teda dlžník neosvedčil svoju platobnú schopnosť.
14.2. Navrhol preto odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. Dlžník vo vyjadrení k odvolaniam uviedol, že navrhovateľ nepodal odvolanie proti výroku, ktorým súd prvej inštancie konanie zastavil.
15.1. Poukázal na to, že súd prvej inštancie zastavil konanie na základe skutočnosti, že dlžník osvedčil svoju platobnú schopnosť, keďže pohľadávky navrhovateľa konkurzu - istina, boli uhradené a z § 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 243/2005 Z. z. vyplynulo, že sa na nezaplatenú pokutu, či nezaplatený úrok z omeškania prislúchajúci k dani - istine, vzťahuje tzv. „generálny pardon“.
15.1.1. Keďže na pojednávaní 29. januára 2026 uviedol navrhovateľ, že by proti dlžníkovi mal naďalej evidovať

sankcie vo výške 12.511,- eur, ktorých neuviedol pôvod, členenie a ani právny dôvod, z ktorého by sa na ne nemala označená daňová amnestia vzťahovať, a dlžník tieto údajné pohľadávky navrhovateľa poprel, súd prvej inštancie považoval tieto pohľadávky za sporné, vyžadujúce si dokazovanie, ktoré nie je predmetom konkurzného konania a na tieto údajné - dlžníkom popreté - pohľadávky neprihliadal. Zdôraznil, že takýto postup súdu prvej inštancie bol plne v súlade s § 19 ods. 1 písm. c) ZKR a ako na to správne poukázal súd prvej inštancie v predmetnom uznesení, aj v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú poukázal aj Ústavný súd Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 244/2018 z 5. apríla 2018.
15.2. Dlžník vo vzťahu k odvolaniu odvolateľa poukázal na to, že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou.
15.2.1. Tvrdil, že konanie vo veciach konkurzu nepatrí do pôsobnosti pobočky, preto v tejto veci nemôže konať za Sociálnu poisťovňu riaditeľ pobočky.
15.2.2. Zároveň poukázal na to, že odvolateľ nie je ani účastníkom konkurzného konania, pretože nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu a ani sa nestal účastníkom konkurzného konania.
15.3. Navrhol preto odvolaciemu súdu predmetné odvolanie odmietnuť.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie navrhovateľa v napadnutom rozsahu III. výroku, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C. s. p. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa v napadnutom rozsahu III. výroku nie je dôvodné.

17. Predmetom odvolacieho konania je prejednanie odvolania navrhovateľa IBA proti III. výroku uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie potom, čo konkurzné konanie zastavil (I. výrok), priznal dlžníkovi plnú náhradu trov konkurzného konania s poukazom na plný úspech dlžníka v tomto konkurznom konaní.

18. Odvolací súd preto konštatuje, že neskúmal vecnú správnosť I. výroku a II. výroku napadnutého rozhodnutia, a tým ani odôvodnenie súdu prvej inštancie týkajúce sa zastavenia konania, s ktorým sa navrhovateľ síce v odvolaní nestotožnil, pretože prípadné odvolanie iba proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).
18.1. Odvolací súd iba skúmal, či súd prvej inštancie rozhodol správne, ak priznal dlžníkovi plnú náhradu trov konkurzného konania proti navrhovateľovi, a to s poukazom najmä na I. výrok predmetného uznesenia.

19. Odvolací súd k odvolaniu navrhovateľa a k vyjadreniu dlžníka k odvolaniu navrhovateľa udáva:

20. Súd je aj v konkurznom konaní povinný skúmať aktívnu vecnú legitimáciu navrhovateľa, pretože nemožno vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka na základe návrhu navrhovateľa, ktorý nie je veriteľom dlžníka. Aktívne vecne legitimovaným je pritom iba veriteľ, ktorý má nespornú pohľadávku voči dlžníkovi 30 dní po lehote splatnosti, pretože na sporné pohľadávky veriteľa konkurzný súd nemôže prihliadať. Sporné pohľadávky preto nemôžu ani založiť veriteľovi aktívnu vecnú legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Ak súd dospeje k záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, konkurzný súd je povinný predmetný návrh zamietnuť.

21. K samotnému skúmaniu dôvodnosti návrhu na vyhlásenie konkurzu i obrany dlžníka odvolací súd uvádza, že v rámci dokazovania pred rozhodnutím súdu prvej inštancie o návrhu na vyhlásenie konkurzu má dlžník možnosť relevantným spôsobom spochybniť splatné pohľadávky veriteľov, teda spochybniť aj splatnú pohľadávku navrhovateľa a tým spochybniť aktívnu vecnú legitimáciu navrhovateľa na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. I keď judikatúra jednoznačne stanovila, že súd prvej inštancie v štádiu konkurzného konania do rozhodnutia o vyhlásení konkurzu nie je oprávnený zisťovať oprávnenosť pohľadávok veriteľov (teda nie je oprávnený zisťovať existenciu alebo neexistenciu sporných pohľadávok),

súd prvej inštancie má povinnosť skúmať, či dlžník osvedčil spornosť splatnej pohľadávky navrhovateľa a iba v prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o neosvedčení spornosti splatnej pohľadávky navrhovateľa zo strany dlžníka, súd prvej inštancie je povinný skúmať, či dlžník osvedčil aj spornosť splatných pohľadávok ďalších veriteľov a následne riadne odôvodniť záver súdu prvej inštancie o osvedčení prípadne neosvedčení spornosti splatnej pohľadávky navrhovateľa, prípadne splatných pohľadávok ďalších veriteľov. Osvedčenie spornosti pohľadávky znamená, že podstatná časť dostupných informácií, podkladov a kauzálnych súvislostí naznačuje, že pohľadávka veriteľa (navrhovateľa) je skutočne sporná.

22. Odvolací súd konštatuje, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii upravuje viacero spôsobov ukončenia konkurzného konania do rozhodnutia súdu o vyhlásení konkurzu. V závislosti od spôsobu ukončenia predmetného konkurzného konania je následne konkurzný súd povinný rozhodnúť aj o náhrade trov konania. Odvolací súd uvádza mimo iných tieto procesné situácie:

23. V prípade zastavenia konkurzného konania pre späťvzatie návrhu (§ 15 ZKR) súd skúma kto zavinil zastavenie konkurzného konania a následne rozhodne o náhrade trov konania na základe procesného zavinenia ukončenia konkurzného konania.

24. Ak dôjde k zastaveniu konania pre zaplatenie pohľadávky (§ 17 ZKR), je dlžník v zásade povinný nahradiť navrhovateľovi trovy takto zastaveného konkurzného konania, pretože po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu a začatí konkurzného konania zaplatil pohľadávku navrhovateľa.

25. V prípade, ak dôjde k ukončeniu konkurzného konania z dôvodu osvedčenia platobnej schopnosti (§ 19 ods. 1 písmena c) ZKR) má dlžník mimo iného aj nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi.

26. Ak dôjde k ukončeniu konkurzného konania z dôvodu osvedčenia spornosti pohľadávky navrhovateľa (teda nie z dôvodu úhrady pohľadávky navrhovateľa po začatí konkurzného konania), v dôsledku ktorej nie je následne preukázaná aktívna vecná legitimácia navrhovateľa, súd v zásade prihliada na úspech dlžníka v konaní oproti neúspechu navrhovateľa, pretože dlžník úspešne osvedčil spornosť pohľadávky navrhovateľa.

27. Odvolací súd zistil z obsahu spisu, že časť pohľadávky navrhovateľa - istina - bola uhradená zo strany dlžníka po začatí konkurzného konania, avšak v časti pohľadávky navrhovateľa vo výške 12.511,- eur bola osvedčená spornosť pohľadávky navrhovateľa zo strany dlžníka s poukazom na to, že predmetná suma nebola zo strany navrhovateľa špecifikovaná a teda nie je zrejmé, z čoho pozostávajú uplatnené sankcie, za aké obdobie, a akých skutočností, a to aj s ohľadom na vzťahujúcu sa daňovú amnestiu.

28. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak priznal dlžníkovi náhradu trov konania z dôvodu ukončenia konkurzného konania pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitimácie zo strany navrhovateľa z dôvodu osvedčenia spornosti pohľadávky navrhovateľa zo strany dlžníka v prejednávanej veci.

29. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom III. výroku ako vecne správne.

30. Krajský súd v Košiciach následne k odvolaniu odvolateľa udáva:

31. Podaním doručeným súdu prvej inštancie 10.4.2026 odvolateľ zobral odvolanie späť v celom rozsahu, a to bez uvedenia akéhokoľvek relevantného dôvodu.

32. Podľa § 369 ods. 1 C. s. p., dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

33. Podľa § 369 ods. 2 C. s. p., ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

34. Podľa § 369 ods. 3 C. s. p., ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

35. Odvolací súd uvádza, že späťvzatie odvolania je dispozitívnym úkonom subjektu (v prejednávanej veci odvolateľa), ktorý odvolanie podal. Zákon teda priznáva odvolateľovi právo disponovať odvolacím konaním, kým o podanom odvolaní nebolo rozhodnuté. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, odvolací súd bez ďalšieho konanie zastaví, teda nerozhoduje o pripustení, či nepripustení späťvzatia odvolania, ale priamo odvolacie konanie zastavuje bez toho, aby skúmal dôvod späťvzatia odvolania. Naviac, ak odvolateľ vezme podané odvolanie späť, stráca tým odvolateľ možnosť znovu podať odvolanie, rovnako ako stráca možnosť odvolať späťvzatie odvolania.

36. Vzhľadom k tomu, že odvolateľ zobral svoje odvolanie späť predtým ako o odvolaní odvolateľa bolo rozhodnuté, odvolací súd, s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia, odvolacie konanie o odvolaní odvolateľa zastavil bez toho, aby skúmal, či odvolateľ je/nie je účastníkom konkurzného konania - teda, či odvolanie bolo podané oprávnenou osobou.

37. Odvolací súd preto odvolacie konanie vo vzťahu k odvolaniu odvolateľa zastavil pre späťvzatie odvolania.

38. O náhrade trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že dlžníkovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný a vo vzťahu k odvolateľovi podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 C. s. p. priznal dlžníkovi plnú náhradu trov odvolacieho konania proti odvolateľovi, ktorý procesne zavinil zastavenie odvolacieho konania. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdom prvej inštancie.

39. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:
Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a dovolanie nie je prípustné (§ 198 ods. 1 ZKR).

Oznam: